

*De Feuilletonroman
van de Week*

HET SPOOK van den Wolvenburg

DOOR
A. HANS

DE WAARDIN VAN HET WOLFBOS.

DE volgende dag reed Bernard Doolage terug naar Oudenaarde. Hij wilde dadelijk aan juffrouw Larifère zijn verontschuldigingen aanbieden. Hij moest een paard lenen bij Wouwe. Martina, de boerin, had hem gaarne lang aan de praat gehouden, maar Bernard was te haastig.

Hij begreep dat hij op zijn hoede moest zijn. Men zou hem nu overal hinderlagen leggen. Zijn wapens waren onder zijn bereik. Wouwe keek hem na.

— Als ik Spitel nog ontmoet, schiet ik hem als een hond neer, besloot Doolage. Nu geen zwakheid meer.

Hij volgde de grote weg. Maar aan « De Hope van Vrede » zag hij veel lieden landinwaarts trekken.

Men vertelde hem, dat rovers de molenaar van Volkegem gedood en aan een der wieken opgehangen hadden.

— Hemel ja, de mulder, dacht Bernard. Ik had niet meer aan hem gedacht. Welke tijden toch !

Hij volgde ook de binnenweg en kwam aan de kroeg, waar hij de vorige avond gevangen had gezeten. Nu moest hij niets vrezen. Er was hier veel volk verzameld. En ontzet staarde ieder naar het lijk, dat daar in de hoogte hing.

— Maar waarom neemt men dat li-

chaam niet van de wieken af ? riep Bernard Doolage verontwaardigd over zoveel grofheid.

— De wet is nog niet geweest, antwoordde een man, in wie Bernard Tinus herkende, de oom van Elsje.

Doolage sprong van zijn paard en bond dit aan een boom. Hij wenkte Tinus terzijde en vroeg hem :

— Waar woont Spitel ?

Tinus verbleekte en stamelde :

— Op mijn zielezaligheid, ik weet het niet, jonker. Ik ben nooit in zijn huis geweest.

— Ge liegt !

— Ik mag doodvallen, als ik het weet. O, jonker, geloof me toch... ik behoor niet tot de bende.

— Ge zijt er toch niet vreemd aan.

— O, maak mij niet ongelukkig.

— Luister, gij zult voor mij uitvinden waar die Spitel het meest verblijft. Zodra ge het weet, komt ge het mij zeggen !

— Ik beloof het u, jonker.

— Let nu op mijn paard.

Doolage trad de herberg « 't Wolfbos » binnen. Er waren verscheidene klanten, die de moord bespraken. En Bernard hoorde juist de herbergierster zeggen :

— En peinzen dat het bij mijn huis gebeurd is ! O, die wrede rovers ! Ze zullen mij ook eens vermoorden. Ik geloof, dat ik toch zal moeten verhuizen.

Ze ontstelde even toen ze de heer van de Wolvenburg bemerkte, maar beheerste zich dadelijk.

— Dag jonker, groette ze. En waarmee kan ik u dienen ?

Doolage keek eens rond. Hij bemerkte twee boeren, die tot zijn pachters behoorden. Hij beval hen bij hem te komen.

— Neem dat wijf gevangen ! gebood hij dan luid. Ze moet mee naar de Wolvenburg.

De mannen keken hem verbaasd aan.

— Verstaat ge me niet ? vroeg Doolage driftig. Hier zijn de rovers vergaderd geweest deze nacht.

— Wat gemene leugens ! tierde het wijf. En mij gevangen nemen ! Met welk recht ?

— Ja, ik heb dat recht als heer van Mater. Mannen gehoorzaamt... ik wil het, en voert haar naar mijn kasteel. Er moet een eind komen aan dat roven en moorden ! Vooruit nu ! Ze zal meegaan het is hier mijn gebied.

Zelf greep hij de waardin vast. Deze verweerde zich heftig en vloekte en raasde als een bezetene, maar nu schoten de boeren ook toe en de vrouw werd overmeesterd.

Ze moest mee naar buiten. Het volk liep samen.

— Mensen, die vreemde jonker, een kerel die niemand kent, wil mij naar zijn kasteel laten sleuren ! schreeuwde de herbergierster. Zult gij dat toelaten ? Hij is hier pas aangekomen en speelt al de baas.

— Mensen, deze herberg is een verzamelpplaats van de rovers. Ik weet het, want gisteren was ik gevangen genomen en de bandieten hebben mij hier gebracht, dezelfde schurken die de mole naar hebben vermoord.

Dit riep Doolage zeer luid, want hij vreesde dat het licht bewogen volk nog partij zou kiezen voor de herbergierster.

— Allemaal leugens ! hilde de vrouw. Ieder kent me. Maar van u weten we niets ! Er zijn grote heren, die

met Jan De Lichte meedoen. En om hun vals spel beter te kunnen verbergen, vallen ze onschuldigen als ik lastig...

— Dat is waar ! bevestigde een man uit de groep en hij keek Doolage nijdig aan.

— Gij zijt zeker ook een van die schavuiten ? hernam Doolage. Maar als heer van de Wolvenburg zal ik recht doen ! Er moet een einde komen aan dat moorden ! Vooruit met de feeks, die de rovers ontvangt en inlicht.

— En gij laat dat gebeuren ? schreeuwde de waardin woedend en tevens angstig.

Maar Doolage begreep dat alleen een stout optreden indruk zou maken. Hij nam zijn pistool en zei dreigend :

— De eerste die verzet biedt, schiet ik neer ! Ik zal tonen, dat ik meester ben op mijn gebied. En ik handel in het belang van alle eerlijke lieden.

Hij liet de vrouw aan zijn paard binden. Het wijf moest nu mee. Ze maakte groot misbaar. Het volk kwam nieuwsgierig achteraan, maar niemand deed een poging om de gevangene te bevrijden.

— Wel, mijn ziele, dat is de bazin uit het « Wolfbos » ! riep Renatus.

— En nu zegt de jonker, dat ik van de bende ben ! Gij kent mij beter ! sprak de vrouw.

— Wel, de jonker kan gelijk hebben antwoordde Renatus. Ik vertrouw u ook geen zier.

— Ge spreekt naar zijn mond...

— Maar toch met mijn eigen mond ! En ik heb goede ogen, zij zagen dat er dikwijls rare kerels in uw kroeg kwamen als Spitel en Pebbel ! En er werd daar met geld gesmeten door mannen, die nooit werkten.

— Leugens !

— Ik heb ook een vat wijn naar uw herberg zien brengen... Boeren drinken dat niet, rovers wel.

Doolage ontbood Lotje.

— Kent gij die vrouw ? vroeg hij.

Het roversmeisje scheen zeer ontsteld.

— Ja, het is de bazin uit de herberg het « Wolfbos » antwoordde ze.

— En zij staat in betrekking met de bende ?

Lotje zweeg.

— Spreek maar ! drong Doolage aan. Wees niet bang. Ge zijt hier veilig. We moeten de waarheid bewijzen.

— Ziet ge niet dat ze eerst een leugen moet verzinnen ? riep de gevangene. En natuurlijk zal ze u gelijk geven. Ha, Lotje is op de Wolvenburg ! Ze is er vrij... 't is de eerste maal niet, dat ze het lief is van een jonker ! En die moet tegen mij getuigen, als de vrijer het vraagt.

't Was of Lotje een schok kreeg.

— Gemene feeks ! riep ze verontwaardigd uit. Ha, gij hebt mij in uw vervloekte kroeg gelokt, om me over te leveren aan La Ruwière, die schurk.

— Leugens ! Gij kwaamt de jonker daar verlokken met uw flonkerende ogen en ge zijt met hem meegegaan. Denk aan het kruisje bij uw huis aan de Enameberg, schandaal dat ge zijt.

Lotje boog even het hoofd.

— Ziet ge wel, dat ik de waarheid spreek ? raasde de herbergierster voort. Ha, nu zegt ze niets meer ! Ze is beschaamd. Ze heeft er reden voor.

— Ja, ik zal spreken ! riep Lotje hartstochtelijk uit. Gij hebt mij met een valse boodschap in uw herberg gelokt en me daar overgeleverd aan La Ruwière. En die schurk nam me mee op zijn paard, in de nacht... naar zijn kasteel te Burst !

— Ge gingt gaarne mee ! De jonker moest het u geen twee keer vragen.

— O, ge weet wel, hoe ze mij een doek voor de mond bonden, opdat ik niet zou kunnen roepen. Op het kasteel bleef ik zes weken. Toen kon ik vluchten, terug naar huis ! Daar werd een kindje geboren. Ik had het toch lief. Op een avond is La Ruwière gekomen. Dat kind mocht niet blijven leven. Ik heb er voor met La Ruwière gevochten,

maar hij, de vader, was de sterkste en hij heeft het kindje gewurgd. Het ligt begraven bij mijn huis en ik heb een kruisje op het graf gezet !

— Gij zelve hebt het gedood, om uw schande te verbergen ! riep de herbergierster. Stel u niet zo onnozel voor !

— God weet, dat ik de waarheid heb gezegd. O, ik had die misdaad moeten aanklagen, vervolgde Lotje, zich tot Doolage wendend, maar ik durfde niet. La Ruwière was machtig en bevriend met de overheden. Aan zijn schuld zouden ze niet geloven, wel aan de mijne. Ik moest dus zwijgen en La Ruwière maakte daarvan gebruik en anderen ook, om mij voor de bende te doen spioneren. Ik werd er toe gedwongen. Ze dreigden anders mij te verklappen. Maar jonker, gij weet, dat ik geen slecht wilde doen ! Ik moet het nu niet meer verduiken, dat ik u eens bevrijd heb !

Ieder had ontroerd naar dit verhaal geluisterd. Alleen de gevangen vrouw keek spottend Lotje aan en zei honend :

— Ge kunt schoon klappen, maar vertel dat eens aan de rechters en ge zult u dan niet van het schavot kunnen vrij spreken. Ik heb geen kind gehad, bij mijn huis is er geen grafje... ik ben niet te Burst geweest op een kasteel.

— Gij hebt mij ongelukkig gemaakt, riep Lotje. Gij hebt mij in uw vervloekt kot gelokt. En ja, de rovers komen er. Daar leerde ik Mariette en Spitel kennen, daar zat La Ruwière te drinken...

— Jonker La Ruwière is een edelman...

— Maar een grote schurk ! zei Doolage. Dat weet ik ook al. En als hij bij u komt, is het weer een bewijs tegen u. Maar ik zelf kan nog het best oordelen, ik ben gisteravond bij u geweest, in uw rovershol.

— Bewijs het ! Liegen is gemakkelijk...

— Gij zijt een onbeschaamde feeks !
— En gij een onrechtvaardige heer. Maar ja, als ge zo'n sluns als Lotje als

lief op uw kasteel neemt, mogen ze van u alles verwachten.

— Zwijg !

— Wil ik ze een muilpeer geven ? vroeg Renatus.

— O, de benauwde bloed is nu moedig ! spotte de waardin. Hij is kasteelknecht, de sukkelaar, die het zout in zijn pap nog niet waard is.

— En gij zijt de gemeenste sloer uit de omtrek ! snauwde Renatus zeer beledigd. Ge hebt nooit gedeugd.

— Stil nu ! beval Doolage. We zullen dit wijf opsluiten en ik zend bericht aan de overheid.

— Ik wil terug naar huis ! Wat denkt ge wel... mij opsluiten ? En met welk recht, vreemde fliereflaai, die we van haar noch pluimen kennen ? Elsje daar, nu ook al een heilige, weet wel wat een slechte krocht de Wolvenburg is geweest. En hier zou men ons lessen geven van braafheid ! Ha, had ik naar die krompoot van Walter Doolage willen luisteren, die vetlever, die sloeber, dan zou ik geld gehad hebben. Maar treffelijk was ik en ben ik... en nu sleuren ze me zo naar dit nest, waar ik nooit uit vrije wil kwam.

Doolage maakte er een eind aan. De twee boeren waren buiten gebleven. Sander en Renatus grepen de vrouw vast. Deze sloeg, stampte, krabbelde en beet. Renatus kreeg een klap op zijn linkeroog en liet de feeke verschrikt los.

Toen hielp Doolage zelf.

Elsje riep de boeren terug. Met verende kracht kreeg men de waardin, die als een furie te werk ging in de kelder. Ze werd aan een haak gebonden.

De opening, waarlangs de rovers de buit weggehaald hadden, was nu ook dichtgemetseld. En de bazin van het « Wolfbos » zat goed verzekerd.

Toen Doolage weer boven kwam was Lotje aan het schreien.

— O, jonker, riep ze wanhopig, stuur mij maar weg !

— Maar waarom ?

— Ge kent mijn geschiedenis ! Zult ge mij geloven ?

— Ja ! Gij zoudt geen arm wichtje het leven benemen. Weet ge wat, Lotje, ga nu naar uw kamer en rust nog. Gij zijt overspannen. Hier zal niemand u deren en zijt ge veilig.

Doolage gaf nog enige bevelen aan Sander. Dan hernam hij zijn reis naar Oudenaarde. Renatus vroeg of hij mee mocht.

— Neen, neen ! zei Bernard. Verzorg liever uw oog.

— Die duivelin had het vooral op mij gemunt, omdat ik het eerst van al de moed had haar de waarheid te zeggen. Maar ik heb ze toch ook blauwe schenen gestampt.

Doolage luisterde al niet meer, sprong in het zadel en reed heen, tevreden over zijn kordaatheid.

NOG DE TROUWLUSTIGE JUFFER.

DOOLAGE hield weer stil bij de molen. Het volk stond er nog. Er kwamen zelfs altijd nieuwsgierigen bij, die naar het lijk keken en de gebeurtenissen bespraken.

Nabij de molen bevonden zich ook de weduwe en de kinderen van de mulder. De vrouw smeekte telkens weer, dat men haar man van de wiek afnemen en in huis brengen zou. Maar niemand durfde het te doen. Men zei, dat eerst de wet moest komen.

Doolage hoorde de bede van de vrouw. Hij aarzelde even. De molen zelf stond reeds buiten zijn gebied.

— 't Kan me niet schelen, mompelde hij. Maar die barbaarsheid kan ik niet langer aanzien.

— Haal dan toch dat lichaam omhoog ! riep hij. 't Is op mijn verantwoordelijkheid.

Maar niemand roerde. Toen liep Doolage zelf driftig naar de molen. Hij bewoog voorzichtig de wieken. Dan bemerkte hij Tinus en wenkte hem. Deze durfde niet weigeren, toen Bernard hem gebod te helpen om de dode los te

maken en in huis te brengen. De weduwe dankte de meester van de Wolvenburg.

Doolage reed nu verder.

Ja, zo moet ik handelen, het voorbeeld geven van energie, mompelde hij. Zou Dutoit nu reeds opgetreden zijn tegen La Ruwière ? Ik vrees er voor. Hij is een babbelaar en een windmaker.

Nadenkend over alle gebeurtenissen, bereikte Bernard de stad. Hij stalde zijn paard aan het station der diligenties en maakte het kort met de praatzuchtige knecht.

— Nu eerst naar juffrouw Larifère, hoe erg ik er ook tegen op zie, zei Bernard bij zich zelf en hij voelde schaamte, toen hij aan het welbekende huis klopte.

Juffrouw Larifère deed zelve open. Een blijde glans lag op haar gelaat.

— Kom binnen, nodigde ze aller-vriendelijkst. De meid is nog niet thuis. Ze ligt dronken bij haar ouders. Ze heeft me gisteravond bestolen. Doe dan al goed jegens zulk volk. Ze heeft veel wijn meegenomen. Maar een geluk dat ze weg is, we zijn weer alleen. O, ja, ik wist wel, dat ge terug zoudt keren, Bernard. Ge wist gisteren niet wat ge deedt...

Zo snaterend had juffrouw Larifère de bezoeker in het salon geleid, waar alles nog aan het maal van de vorige dag herinnerde.

— Laat ons naast elkaar zitten en alles weer goed maken, hernam de verliefde juffer. O, ik ben niet boos op u geweest, ik wist dat ik ondanks alles uw liefde bezit. Ik was alleen ongerust dat gij rovers zoudt ontmoeten, maar goddank, ge zijt weer veilig hier !

Doolage vond de inleiding zeer vervelend. Hij kon maar niet aan het woord komen. Hij nam echter geen plaats en keek zeer ernstig.

— Juffrouw, zei hij eindelijk, alles is een misverstand geweest.

— Juist, lieve Bernard, stoute bengel, maar beste engel ook... een misver-

stand hé... en kus het nu maar gauw af.

Ze bood haar wang, doch Bernard week een stap achteruit en hernam :

— Ge begrijpt me verkeerd. Ik had hier gisteren niet moeten blijven. Ik heb dingen gezegd, waar alleen de wijn verantwoordelijk voor is. Ik bied u mijn oprechte verontschuldigingen aan. Ik ging me te buiten. Het spijt me zeer.

— Kom, kom, al die woorden zijn immers niet nodig ! Alles is u vergeven. Zoen het maar af, lieve jongen, neem mij eens flink in uw armen en laten we onze trouwplannen bespreken. We horen nu samen, we hebben elkaar eeuwige liefde gezworen.

— Maar juffrouw, nogmaals, begrijp me dan toch. Ik heb een onverantwoordelijke houding aangenomen door de wijn.

— Kijk, nu stottert hij als een verliefd knaapje. Kom, kom, ik ben niet zo gauw op de tenen getrapt. 't Was wel niet mooi, maar ja, ge hadt veel gedronken, doch uw eerste gedachte vanmorgen was voor mij, uw hartelapje, uw zoetje...

— Juffrouw, riep Doolage driftig uit, deze komedie moet eindigen ! Er is geen kwestie van liefde, of van trouwplannen. Ik kom u mijn verontschuldigingen aanbieden, maar ge hadt ook schuld. En het beste is nu, dat wij alles vergeten. We hebben ons beiden belachelijk aangesteld. We zullen elkaar voortaan mijden.

Juffrouw Larifère werd vreselijk rood in het gelaat. Haar ogen fonkelden van nijd.

— Geen kwestie van liefde en geen trouwplannen ? vroeg ze. Hoe durft ge het te ontkennen ? We sloten een verbond.

— Geen sprake van !

— En uw belofte ? hernam de juffer.

— Ik herinner me geen beloften...

— Maar ik wel !

— We waren beiden onder de in-

vloed van de wijn en wat er dan allemaal gebabbeld wordt, telt niet mee.

— Dat is een ellendige uitvlucht.

— Maar juffrouw, waarom al dat gewist? Gij zult toch geen man begeren, die niets voor u gevoelt.

— 't Helpt u allemaal niets; twee keren hebt ge u aan mij verbonden: eerst in de gevangenis en dan in mijn eigen huis.

— In de gevangenis? Hoe durft ge het zeggen!

— Ja... ja... in de gevangenis... en gisteren hebt ge me in uw armen genomen, me gekust en gestreeld. Ziet ge me dan voor een lichtekooi aan? Houdt ge mijn eerbaar huis voor een krocht van plezier? Die sofa daar is getuige van uw beloften, uw liefdesverklaring...

— Verschoning! Ik ben gisteren van u weggelopen, maar ik weiger langer over die kwestie te spreken. Ik kwam u mijn verontschuldigen aanbieden over mijn grof gedrag, doch als gij aan het gebeurde een betekenis wilt geven, welke het niet had, trek ik ook mijn verontschuldigen in. Dan moet ik u verwijten, mij in uw net te hebben willen lokken! Ge kunt daarover gerucht maken, maar alleen uw eigen eer te kort doen. En nu gegroet!

— Blijf!

— Waarom verder twisten?

— Zult ge mij tot vrouw nemen ja of neen?

— Neen!

— Dan zal ik u dwingen!

— Ge zult u alleen belachelijk maken. Ge moest u schamen... Is dat een gedrag voor een eerbare vrouw? Ha, ge dwingt me u de waarheid te zeggen. Ge loopt achter veel mannen. Ge lokt ze in uw huis... ge wilt ze bedwelmen door wijn. Welnu ja, dat zijn de manieren van een lichtekooi in een huis van plezier! En als gij nu gerucht maakt rond het gebeurde, zult ge die indruk ook daarbuiten wekken. Mij zullen ze er niet lastig om vallen; aan een ongetrouwde jonker wordt veel toegelaten,

al keur ik zulks niet goed. Ik was gisteren mijn hoofd kwijt, maar nu is het weer helder!

— Valsaard, bedrieger, vrouwenverlokker, meinedige! schreeuwde juffrouw Larifère als razend. Ha, ik ben een lichtekooi! Ge komt hier uw buik smeren, u dronken drinken en 's morgens staat ge me daar te bespotten en uit te lachen.

— En gij lijkt wel gek!

— Gek... gek... ha, ge spaart me niets!

Ze wilde Bernard aanvliegen en dreigde hem het gezicht open te krabben. Maar hij duwde haar terug en verliet snel het huis. Vlug sloeg hij een andere straat in, want hij vreesde een schandaal als de woeste dame hem achterna kwam.

— Wat een wijf, mompelde hij. Maar waarom was ik gisteren ook niet wijzer.

Nijdig op zich zelf, wandelde hij wat rond. Hij besloot alles aan notaris Lentenier te vertellen, maar hij durfde bij nadere overweging niet. Wat moest die deftige man wel van hem denken?

Zo rondrentelend kwam Doolage op de markt. Plots zag hij juffrouw Larifère het stadhuis binnen treden.

— Zou die zotte prij mij misschien gaan aanklagen? vroeg hij zich af. Och dat ze haar gang ga! Huwen op bevel bestaat gelukkig nog niet!

Een heer kwam op Doolage af. Deze herkende tot zijn verbazing jonker La Ruvière die hem spottend groette en onbeschaamd zei:

— Ge ziet dat ik nog in het openbaar durf verschijnen. Ge moogt mij vrij aanklagen, ik zal er geen stap rapper om gaan.

— Inderdaad, ge drijft het ver, mijnheer. Een lid van Jan De Lichte's bende! Een handlanger van moordenaars, gij, een edelman, die huurlingen uitstuurt...

— De kerels hebben zich gisterenavond laten verschalken. Er moet een verrader zijn in de bende, maar die vangen we wel! En gij, heer van de

Wolvenburg komt toch in mijn handen.
We zullen elkaar te Burst zien !

— Dat hadt ge vannacht gehoopt,
maar het is niet gelukt.

— Dat heb ik immers al bekend !
Maar uitstel is geen afstel. Weet ge
wat ge doet ? Ga mij aanklagen. Kijk,
ginder staan soldaten. Er zal dichtbij
wel een overste zijn.

— O, gij bandiet.

— Een fijne kerel, onze Jan de Lichte.

— Ja, ge moet wel grote bewondering voor hem hebben, een schurk als gij, die een kindje — het zijne — wurgt !

— O, heeft Lotje het u verteld ? Mijn weggesmeten liefje is nu het uwe. Wil ik u nog zo'n paar meisjes zenden ?

Doolage kon zijn afkeer niet uitdrukken voor zoveel cynisme.

— Dan kunt ge u troosten over de dame, die u steeds ontloopt, vervolgde La Ruwière grijnzend. Ik zoek haar op, en ik zal ze wel vinden. Ik heb u immers gezegd dat ze de mijne moet worden ! En 't zal gebeuren ! Dan barst gij van nijd. Gegroet !

La Ruwière verwijderde zich snel, want hij zag hoe Doolage de hand aan de degen sloeg en hij was een te grote lafaard om zich met Bernard te meten.

— Ik krijg u wel anders ! riep hij toch. Wacht maar, ik zal nog lachen ! Ik houd van grapjes.

Doolage was getroffen door die onbeschaamdheid.

— Ik moet hem bij de schout aanklagen, mompelde hij. Maar wat zou het helpen ? Niemand wantrouwt de schavuit ! Jan De Lichte is sterk door de laksheid van onze oversten ! En La Ruwière lacht ook met een Dutoit.

Doolage besloot weer huiswaarts te keren. Hij had hier geen zaken meer.

Hij moest zich met de gevangenen herbergierster bemoeien. Hij zou haar aanhouding melden aan Dutoit en vragen zelf recht te plegen. Als heer van de Wolvenburg bezat hij die bevoegdheid,

maar door de oorlogstoestand was ze besnoeid.

Bernard begaf zich naar de afspanning.

WEER IN DE KERKER.

KEERT de jonker al zo vroeg terug ? zei de stalknecht toen Doolage om zijn paard vroeg.

— Ja, mijn zaken zijn afgedaan.

— Maar hebt ge het al gehoord ? Daar in uw streek is er een moord gebeurd.

— Op de mulder van Volkegem, nietwaar ?

— Juist ! Ge wist het al ?

— Ja... ik heb de man aan zijn molen zien hangen, aan een van de wieken, heel hoog.

— Aan de wieken... ja, dat vertelde een reiziger. 't Is dus toch zo gebeurd ?

— Zeker.

— Vreselijk hé ?

— Dat moogt ge wel zeggen !

— En wanneer zal dat eens ophouden.

De stalknecht vroeg naar meer bijzonderheden over de misdaad en toen Bernard die meedeelde, kwamen er enige soldaten in de stal.

— Ja, daar staat hij nog, zei een van hen en hij gelastte Doolage bij de schout te komen.

— Maar waarom ? vroeg Bernard wat ongeduldig.

— Dat weten wij niet. De schout zal het u immers wel zeggen.

Doolage dacht aan juffrouw Larifère.

— Zou de schout zich nu waarlijk met die dwaze zaak bemoeien ? vroeg hij zich af.

Weldra trad Bernard het stadhuis binnen. De schout wachtte op hem, maar de trouwlustige dame was er niet.

— Wat verlangt ge van mij ? vroeg Doolage na even gegroet te hebben.

De schout keek de wacht van soldaten aan en zei spottend :

— Hij is goed hé ? Hij gaat mij vragen stellen !

Bernard zag, hoe de soldaten hem feitelijk omringden en riep uit :

— Ben ik dan weer een gevangene ?

— Juist geraden.

— En waarom ?

— Kijk, hij begint weer te vragen ! Hij meent nog altijd, dat ik een dwaaskop ben, waarvoor hij mij eens uitgeschoonden heeft. Welzo, jonker, nog altijd noten op uw zang ? Ik heb u wat vrijgelaten, maar aldus u zelf laten bewijzen, dat ik wel goed had gezien. Gij zijt een vulgaire rover, een lid van de benden van Jan de Lichte ! En nu kent ge mijn beschuldiging !

— Maar uw bewijzen ?

— Houd uw bek, onbeschaamde vlegel. Gisterenavond hebt ge aan tafel gezeten bij een zeer eerbare dame en haar trouwbeloften gedaan !

— En behoor ik daarom tot de benden ?

— Sluit uw bakkes, zeg ik ! Ge kwaamt daar de boel afspieden, om dan die dame te beroven. Maar in uw dronkenschap hebt ge het een en ander uitgelaten, over uw kelders en roversbuit ! En ook over een allerliefst Lotje, nog een kennis van de schout !

— Dus is juffrouw Larifère mijn aanklaagster.

— De wet grijpt alle middelen aan, jonker Bernard Doolage van Mater, heer van de Wolvenburg. Ik geef u al de eer van uw titels. Jongen, wat zullen die deftig staan in uw vonnis of boven de paal als wij u eerst te pronken zetten...

— Zo ver zijn we nog niet !

— Zo ver komen we wel, onbeschaamde tegenspreker !

— Luister nu eens... Allereerst hebt ge onder uw kasteel een kelder, waarin roversbuit bewaard werd. Die buit hebt ge stillekens in de nacht laten wegvoeren. Ontkent gij dat eerste punt ?

Doolage verhaalde nu de ware toedracht.

— En ge hebt mij niets gemeld ! zei de schout wat scherp.

— Gij hebt geen jurisdictie te Mater.

— Wat ?

— Wel neen. Mater ligt in het land van Aalst en ik heb aangifte gedaan in onze hoofdplaats. Ik ben er voor naar Aalst geweest.

— En gij meent mij zo een loer te draaien, domme, verwaande boerenjonker ? schoot de schout uit. We zullen het u eens tonen of ik jurisdictie heb te Mater. En gij loopt naar Aalst omdat ge daar beter uw listen kunt verduiken. Gij weet, dat de gedeputeerden van Aalst grote ezels zijn op twee poten, die zich nooit roeren en van het recht zoveel kennen als mijn schoenzolen. En binst kunt gij voortkonkelen met uw Jan De Lichte hé ? Maar hier hebt ge te doen met een magistraat, die thuis is in de wetboeken en ook in al uw schurkenstreken. Ha, mijnheer loopt naar Aalst maar 's nachts laat hij de buit wegvoeren.

— Dat is laster.

— Ja, ja... En nog een punt. Gij hebt een roversmeisje op uw kasteel hé ?

— Dat ik van de rovers heb verlost !

De schout lachte luid.

— En hij houdt mij voor onnozel ! riep hij. Lotje heeft hij van de rovers verlost. Zeg liever ten geschenke gekregen van uw baas ! Een liefje... een roversmeisje, een poesje uit de bende. En ik zou in hem een eerlijke kwant moeten aanzien. Dus Lotje is bij u ?

— Ja...

— Goed, ge bekent...

— Neen, ik beken niet.

— Tut... tut... ik heb haast en kom aan punt drie. Gij hebt vanmorgen een vrouw gevangen genomen ?

— Een van de bende !

De schout lachte weer.

— Ja, ik ken die streken, hernam hij. Mijnheer de luitenant van Jan De Lichte wil zelf recht plegen. Hij neemt een wijf gevangen, een lid van de bende, en voert ze naar zijn kasteel. Daar kan ze zijn lief worden. Maar de domme boeren geloven, dat jonker Bernard Doolage van Mater van de Wolvenburg de bende bevecht. En die ezel, die uil, die

stommerik meent, dat hij mij dat wijs kan maken (Oogverblindings!) !

— O, als gij het zo verklaart !

— Ja, dat valt u tegen, hé ? Gij meent dat ik een schaapskop op mijn lijf heb in plaats van een helder hoofd. Dus dat wijf is ook bij u.

— In mijn gevangenis...

— Tut... tut... ge bekent ! En nu het volgend punt...

— Wel, ik ben nieuwsgierig te horen hoe gij weer de waarheid zult verdraaien !

— Uw nek zal ik verdraaien, brutale lomperik ! Weet, dat ge tegen de schout spreekt, die in de plaats gesteld werd van dwaze magistraten ! Punt vier. Gij hebt te Aalst een roversjongen in een klooster geplaatst ?

— O, is dat ook al een slechte daad.

— Neen, het is liefde, barmhartigheid, ik krijg er de tranen van in de ogen ! Die jongen is ook uit roversklauwen verlost, hé ?

— Ja... en toen heb ik meer moed betoond dat gij bezit !

De schout wierp woedend zijn wetboek naar Bernard die het opving en spottend uitriep :

— In mijn handen is het veiliger dan in de uwe, want ik acht u te dom en te bekrompen om er de tekst van te begrijpen. En als ge geen gelijk kunt halen, smijt gij met het wetboek als ware het een steen !

— Ha, dat gaat te ver, gemene schoft ! bulderde de schout.

— Dat is mijn antwoord op al de verdere punten, op al uw onzin, uw verwaande taal ! Weet wat ge doet ! Ik werk samen, niet met de gedeputeerden, maar met de kommandant van Aalst, mijnheer Dutoit. Ha, gij zoudt de orde handhaven en de voornaamste medewerker van Jan De Lichte, jonker La Ruwière, loopt vrij in uw stad rond ! O, gij belachelijke kwibus, gij onnozele snul, verwaande gek !

En driftiger schold Doolage de schout uit. Deze zag bleek van woede. Hij vloog razend en woedend op en hilde :

— Smijt hem in de gevangenis ! We zullen hem manieren leren ! Bindt hem als een kalf ! vervolgde hij tot de soldaten.

— Weet wat ge doet, heer schout ! Mijnheer Dutoit zal hiervan in kennis gesteld worden ! waarschuwde Doolage nogmaals.

— Mijnheer Dutoit kan mijn schoenzolen likken, maar ik ben hier de baas ! verzekerde de schout.

De soldaten grepen Doolage vast.

— Ha, gij zoudt mij de les lezen ! tierde de schout. Wacht, manneke ! We zullen eens beginnen met u heel klein te maken ! Mij honen, mij, de schout van Oudenaarde, magistraat.

— Gij, magistraat ? Gij kruipt van benauwdheid in een hoek, als gij 's avonds de naam van Jan De Lichte hoort ! Gij roert niet, wanneer er moorden in de omtrek gebeuren, zoals nu weer met de mulder van Volkegem.

— Die gij van de wiek hebt afgenomen, eer de wet er was.

— Omdat gij u niet durfde te vertonen !

— Weer een daad van barmhartigheid, hé ? De mensen moeten in u de brave jonker zien. Maar ik zal u vandaag nog anders aan de mensen laten zien ! Wacht wat.

De soldaten brachten Bernard in de gevangenis. Ze legden hem daar op de blote vloer.

— Weer in de macht van die onverantwoordelijke gek ! dacht Doolage. En ja, de kerel is machtig. Wat zal er nu gebeuren ?

Enige burgers mochten naar hem komen kijken. Een van hen boog zich over de gevangene en fluisterde :

— Heb ik het u niet gezegd, dat ik nog lachen zou ? 't Gebeurt eer dan ik kon denken.

— La Ruwière ! riep Doolage woedend uit.

— Ja... uw beste vriend hé ? Ik zal intussen uw juffer opzoeken en haar troosten.

La Ruwière ging heen. Doolage was

wanhopig. Hoe kon hij de waarheid doen zegevieren, als de handlanger van Jan De Lichte hem in de kerker, met toelating van de schout zelf, kwam bespotten ?

Kon hij rekenen op Dutoit ? En wie zou de Franse officier waarschuwen ?

En wat zou er nu gebeuren ?

Somberheid overviel de eenzame. O, waarom drukte het lot zo zwaar op hem ?

Gisterenavond de gevangene van de rovers... en nu weer van het gerecht.

— Het is de wraak van juffrouw Larifère, moest Bernard bekennen.

AAN DE SCHANDPAAL.

EEN uur later werd Doolage uit de gevangenis gehaald.

— Waar moet ik nu heen ? vroeg hij aan de soldaten maar deze antwoordden niet.

Bernard werd ongerust. De schout had reeds eens, bij de eerste aanhouding de scherprechter ontboden en de komst van de onbekende dame had Bernard toen voor de folterkamer behoed. Maar nu was de schout zeker op wraak belust.

De soldaten leidden de gevangene echter buiten het stadhuis en stapten met hem de Markt op.

Daar trommelde veel volk samen. Doolage ontstelde hevig.

— Die schavuit zal mij toch zeker niet terechtstellen zonder proces ? vroeg hij zich af.

Dan begreep hij de bedoeling. Hij zou ten toon gesteld worden aan de schandpaal. Verontwaardiging deed hem beven.

— En zonder proces, zonder vonnis waagt ge dat ? riep hij tot de schout die bij de paal wachtte.

— Ja, zeker... Dat merkt ge toch wel, niet waar ? spotte de schout.

— Mij, een edelman, ten toon stellen ?

— En waarom niet ?

— Dat is verregaande !

— Vooruit ! gebood de schout tot de soldaten, die Doolage geheel weerloos maakten.

— Mensen, zult gij dat laten gebeuren ? schreeuwde de jonker tot de nog aangroeiende menigte.

— Rover !

— Ze moesten u ophangen !

— Denk aan de mulder van Volkegem !

— Weg met de kasteelheer !

Zo klonk het Doolage tegen. Deze kreeg de tranen van spijt en woede in de ogen.

— Ha, dat zal ik u doen bekopen, lafaard ! riep hij de ambtenaar toe.

Maar de soldaten deden hun werk en Bernard werd stevig aan de paal gekneveld met de handen op de rug. De schout lachte hem uit.

— Jonker Bernard Doolage van Mater van de Wolvenburg, zijt ge nu niet fier op uw adel ? vroeg hij.

— En gij op uw moed ! Toon die moed eens tegen de rovers, in plaats van 's avonds binnen te blijven.

— De rovers komen zelf in de val gelopen. En vandaag hebben we een der grootste en vetste ratten ! schertste de ambtenaar.

Onder het volk werd er luid gelachen.

Een klerk verkondigde toen dat Bernard Doolage van Mater ten toon gesteld werd wegens belediging van een magistraat. Verder werd hij beschuldigd van roverij, maar dat werd een afzonderlijk proces.

De schout verwijderde zich.

De kijkers gingen heen en nieuwe kwamen. Sommigen zegden niets ; anderen bespotten de jonker of scholden hem uit voor dief en moordenaar.

Eensklaps zag Doolage juffrouw Larifère. Ze stond vlak voor hem.

— Bernard, zei ze, om zijn aandacht te trekken, stemt ge toe, houdt ge uw woord, dan bevrijd ik u !

— Maak dat ge weg komt, slet ! snauwde Doolage haar toe.

— Als ik u opeis en gij wilt mij tot

vrouw, dan moet de schout u loslaten. Ik zal u alles vergeven.

— Liever liet ik me ophangen dan nog naar u te kijken, lichtekooi! hoonde Bernard.

En weer lachte het volk. Het jouwde de trouwlustige dame uit, die beschaamd afdroop.

— Maar jonker Doolage! klonk het wat later ontsteld.

Notaris Lentenier sprak zijn naam uit en drong door het volk.

— Gij aan die paal! vervolgde hij verbaasd.

— Zoals ge ziet...

— Men kwam het mij zeggen, maar ik kon het niet geloven, en het is toch waar.

— Een wraakneming van de schout.

— Maar waarom?

— Die kerel liet me weer aanhouden onder beschuldiging dat ik tot de bende behoor!

— Maar hij is krankzinnig.

— 't Schijnt wel. O, mijnheer Lentenier, wilt gij zo goed zijn kennis te geven van mijn aanhouding aan de kommandant van Aalst, de heer Dutoit? Laat hem vragen naar hier te komen!

— Gaarne! Dadelijk zend ik iemand want het is onnodig dat ik met de schout ga spreken.

De wacht beval Lentenier verder van de paal te blijven, maar Bernard voelde een verlichting nu hij deze opdracht had kunnen geven. En hij dacht ook aan zijn geheimzinnige beschermster. Zou zij geen invloed meer hebben bij de schout, dat deze nu weer zijn oude vijandschap openbaarde?

Twee uur bleef hij aan de paal. Toen werd hij naar het stadhuis terug geleid.

Opnieuw moest hij voor de schout verschijnen.

— Zult gij thans gedweeër zijn? zo vroeg de ambtenaar hem uit de hoogte bekijkend.

— Ik beroep mij op de heer Dutoit, kommandant van Aalst, in welks gebied ik woon en heer ben, antwoordde Doolage.

— Dus met andere woorden: ik heb geen recht u te ondervragen? Dat wilt ge zeggen!

— Dat recht herken ik niet! Gij zijt niet een van mijn overheden, antwoordde Bernard krachtdadig.

— Herinnert ge u nog, dat ik u eens van de pijnbank heb gesproken? snauwde de schout hem toe.

Bernard huiverde. Hij hoorde het vreselijk woord. Toch hernam hij:

— Ik beroep mij op de heer Dutoit en ik heb hem tijding gezonden van hetgeen er hier gebeurt.

— Wat! En door wie? Wie is de boede, buiten mijn weten?

— Dat is mijn zaak! Als gij weigert mijn beroep over te maken, moet ik zelf maatregelen nemen en grijp de gelegenheid aan, die zich voordoet.

— Ik wil weten, wie die boodschap verricht! tierde de schout op woedende toon.

Maar de soldaten die de wacht hadden gehouden bij de schandpaal kenden geen vlaams en wisten niet, wat de jonker daar had besproken. En deze weigerde hardnekkig een naam te noemen.

— Moet ik u dadelijk op de pijnbank leggen? bulderde de schout. Zo zal ik uw lippen wel los maken.

— Dreig wat ge wilt... en verantwoord uw daden jegens mijnheer Dutoit die weet, hoe ik op zijn opdracht de rovers heb bestreden, die ook een verslag verwacht over het gebeurde in mijn kelder, met wie ik een bondgenootschap heb gesloten.

Bernard zag wel, hoe zijn woorden indruk maakten op de schout, die de macht van de Franse bezetters kende. Hij scheen even na te denken. Dan gaf hij een vuistslag op zijn lessenaar en bulderde:

— Gij zult de naam noemen van uw boodschapper. Ik moet weten, wie tegen mij konkelt.

— Nooit!

— Of ik zend om de beul.

— Weet, wat ge doet! Er is een macht boven u! En nog erger... mijn-

heer Dutoit weet, dat La Ruwière een rover is en hij spoort hem op.

— Gij liegt, valsaard !

— En gij ontvangt La Ruwière ! Zeg mij, krijgt ge geld van hem, bandieten-geld ?

— Hel en duivel ! raasde de schout en sprong van achter zijn tafel. Wat zegt gij ?

— La Ruwière is bij mij in de gevangenis geweest met uw toestemming en dat is toch ongehoord.

— La Ruwière is een eerlijke, flinke jonker en gij zijt een hondsvod, een dief, een vagebond !

— Mijnheer Dutoit weet het anders. Gij maakt gemene zaak met die La Ruwière. En ik, die u inlichtingen kan geven, die hem kan laten aanhouden met uw medewerking, ik word gekerkerd en dan aan de paal en toon gesteld. 't Is schandelijk !

— Ik wil weten, wie voor u naar Aalst gaat ! tierde de schout.

— Om het te verhinderen ? O, ik bezwijk niet voor uw bedreiging.

— Het raakt u niet waarom ik het weten wil.

— Mijnheer Dutoit moet onkundig blijven van uw willekeur, hé ?

— Zeg de naam of ik ontbied de beul !

— Ik noem geen naam ! Het is onnodige moeite mij te willen dwingen tot spreken.

De schout gaf woedend een bevel en tevens liet hij Doolage naar een zaal brengen, waar de foltertuigen stonden. De gevangene huiverde weer maar hij verborg zijn angst en riep :

— Mijnheer de schout, gij speelt met uw ambt en zelfs met uw leven.

— Ze zijn om de beul ! De naam van uw bode... of bij mijn ziel, ge gaat op de pijnbank.

— Dan zult ge de bondgenoot van mijnheer Dutoit folteren en bewijzen, dat gij de medeplichtige van La Ruwière zijt !

— Gij de bondgenoot van mijnheer Dutoit ?

— Ga het even vragen aan de gedeputeerden van Aalst... ga het vragen aan de kommandant zelf. Hij gaf mij soldaten mee om te Erpe de rovers te bestrijden... hij wenste me geluk met mijn overwinning en om die daad houdt ge mij gevangen !

— Leugens... leugens ! Zeg mij de naam van uw bode !

— Neen ! En wat zou het u helpen ? Zeker is hij reeds op weg naar Aalst. Misschien rijdt mijnheer Dutoit al naar hier.

De schout vloekte en wandelde de zaal op en neer. De beul en twee knechten verschenen.

— Grijp hem vast ! gebod de schout.

— Ik waarschuw u voor de laatste maal ! riep Doolage. En ik zal mij verzetten... liever vecht ik me dood dan dit toe te laten. Gij hebt geen lafaard voor u !

Maar de beul en zijn knechten, nog door de soldaten geholpen, overmeesterden de jonker en sleurden hem op een bank, waar de scherprechter hem vlug aan armen en benen vastbond.

— Daar ligt ge nu ! tierde de schout. Zult gij de naam van uw bode noemen ?

— Neen, onmens ! Maak gebruik van uw macht, maar zelf wint ge zo de strop ! Doe de zin van La Ruwière !

— Wat heb ik met La Ruwière te maken ?

— Hij is bij u geweest, hij, de luitenant van Jan De Lichte... En mijnheer Dutoit zoekt hem op.

— Wat eerst, mijnheer de schout ? vroeg de beul met zijn hese stem.

— Hijs hem zijn voeten omhoog ! gebod de schout. Met zijn opgeblazen kop omlaag, zal hij misschien spraakzamer worden. Wacht nog even... ik geef hem een minuut om na te denken.

— Onnodig ! antwoordde Bernard al bonsde hem het hart van angst. Gij zult uw daden verantwoorden voor de kommandant van Aalst.

— Bind hem de ketting aan de benen, hernam de magistraat.

De beul deed het.

— En stook ook een vuur! riep de schout tot een der knechten. Een goed vuur, dat in zijn vlees bijten zal. Ten ware hij de naam noemt.

De beul greep de takel om Doolage op te hijsen. Met forse beweging draaide hij. Het touw stond strak...

— Zult ge gehoorzamen? vroeg de schout.

— Ik heb u niets te zeggen! riep Doolage terug.

— Vooruit! bulderde de schout.

En de beul en zijn knechten draaiden weer. Doolage werd aan de benen omhoog gehesen. Daar hing hij nu...

— Houd op! klonk het plotseling.

Ieder ontstelde en keek naar de deur.

— Laat de beschuldigde neer! gebod de schout haastig.

Hij liep naar de persoon die naderde. Het was een dame.

— O, hoe kondt gij dat doen? verweet ze de ambtenaar. Het is wreed en onmenselijk.

— 't Is mijn droeve plicht, jonkvrouw. Ik moet soms hard zijn... ge begrijpt het.

— Zo'n wreedheid!

En vlug snelde de dame naar Bernard die nu weer terug op de bank lag.

— O, lijdt ge veel? vroeg ze op een toon van innig medelijden.

Doolage ontroerde...

Zij was daar weer, zijn beschermster, die hem ook in de afgelopen nacht had geholpen! Nogmaals daagde ze tot zijn redding op.

— Neen, ik lijd niet, sprak hij. De foltering begint pas. 't Is een ware schande, zoals hier een eerlijk mens behandeld wordt!

— Maar de pijniging zal niet doorgaan! Dat verhinder ik. Wees niet bevreesd.

En de onbekende schone wendde zich weer tot de schout.

— Ge moet die man vrij laten, zei ze.

— Onmogelijk!

— Jonker Doolage heeft niets mis-

daan. Gij hebt geluisterd naar de inblazingen van een slechte vrouw.

— Maar de bewijzen!

— Gij hebt geen bewijzen... gij kunt er geen hebben, want ze bestaan niet. En weet ge wel, wat ge doet? Jonker Doolage is verbonden met de kommandant Dutoit, bevelhebber van Aalst.

— Maar is dat dan toch waar?

— Zeker! Ik weet het uit de beste bron. Op last van Dutoit zelf heeft hij de rovers te Erpe aangevallen en er een meisje verlost.

— Waarom verdedigt gij hem zo krachtig? vroeg de schout wantrouwend.

— Omdat ik geen onrecht kan verdragen en gij weet dat! Ik vertel u de waarheid.

— Dus, ik kan u vast vertrouwen op uw inlichtingen?

— Ik zweer het u!

— Dan geloof ik u...

— Laat jonker Doolage in vrijheid.

— Het zal geschieden! Een mens kan zich vergissen en het is zo'n wonderlijke tijd nu.

— Ja, maar folteren!

— De wet, mijn lieve... de harde wet.

Ze hadden dit gesprek ter zijde gevoerd.

— Komt gij ten mijnen? vroeg de schout dan.

— Ja...

— O, ge maakt me gelukkig!

— Maar op een voorwaarde... eerst moet het onrecht hersteld worden. Ge moet jonker Doolage onmiddellijk in vrijheid stellen en hem niet meer in het minst lastig vallen.

— Ja...

— Tot straks dan!

De schout liet de dame uit.

WEER IN VRIJHEID.

N ADAT de ambtenaar de onbekende uitgeleide gedaan had, keerde hij bij Bernard Doolage terug.

— Zal ik voortdoen? vroeg de beul.

— Houd uw bek, hondsvod ! Vraag ik u wat ? snauwde de schout. Gij hebt plezier in het martelen van mensen, hé ?

— Ik doe wat mij door mijn oversten wordt bevolen...

— Geen woord meer... en laat mij uw hielen zien ! Maak u weg met uw lummels !

De beul en zijn knechten trokken af.

— Gered, en weer door haar ! dacht Doolage.

— Jonker, sprak de schout, ik heb nu andere berichten... en wel die uw onschuld bevestigen...

De schout aarzelde even maar hij dacht aan Dutoit en vervolgde :

— Ik bied u mijn verontschuldigen aan. Ik heb mij vergist.

— En schromelijk, mijnheer, maar ik mocht mij niet verdedigen ! viel Bernard hem in de rede. Doch wie is de dame, die gij zo gretig gelooft ?

— Zulks moet een geheim blijven ! Ik ben blijde, dat gij ze niet kent.

— Woont ze in de omtrek van de stad ?

— Ja... doch ge moet naar haar niet verder informeren ! Zij wordt mijn vrouw. Zij bemint mij zeer innig. Dus jonker, ge zijt vrij... en als ik u een dienst kan bewijzen, moet ge maar spreken.

Bittere woorden kwamen Doolage op de lippen, maar het was voorzichtiger deze zonderlinge potentaat niet weer nijdig te maken.

Bernard sprong van de bank, schikte zijn kleding en zonder groet ging hij heen. De schout liep hem echter achterna.

— Jonker... jonker ! stamelde hij.

— Wat wenst ge nog van mij ? vroeg Doolage, zich omkerend.

— Het spijt mij zeer wat er gebeurd is. Maar stel u in mijn plaats. Ik heb een grote verantwoordelijkheid en ge begrijpt...

— Och, mijnheer, waarom daar verder over redeneren ? Ik hoop dat gij bij een derde botsing niet zo lichtzinnig zult optreden.

— Willen wij alles vergeten ?

Doolage bedacht dat het, wel beschouwd, beter was de ambtenaar aan zich te verplichten dan hem af te stoten.

— Goed, zei hij dan. Ik zal er niet verder van gewagen.

— Ook niet tot Dutoit ?

— Neen...

— Maar uw bode ?

— Die moet nog vertrekken... Ik zal hem tegenbericht geven.

— Wie is het ?

— Mijnheer de schout, ik wil het u zeggen, maar op twee voorwaarden. De eerste is, dat gij op uw woord belooft, hem niet lastig te vallen.

— Toegestaan, natuurlijk ! En de tweede voorwaarde ?

— Dat ge mij zegt, wie mijn beschermster is.

De schout keek weer achterdochtig en zei haastig :

— Een geheim ! Ik zeg u dat nooit ! En ik moet u wel op het hart drukken, geen hofmakerij bij haar te doen ! Zij is mijn verloofde. Zij stelt te veel belang in u, maar haal u geen dwaasheden in het hoofd.

— Gij huwt haar ?

— Nog niet, maar de tijd komt. Verblijd u over haar bemiddeling.

— O, zeker ! Maar ik kan u dan mijn bode ook niet noemen.

— Gij zult hem toch hier houden ?

— Ja...

— Dank u !

— Maar ik moet u ook nog wat zeggen... Gij hebt vandaag jonker La Ruwière gezien ! Hij behoort tot de bende.

— Och kom, wat hebt ge u laten wijsmaken ?

— Neen... neen...

— En mag dat niet bekend zijn ?

— Kommandant Dutoit zal hem laten aanhouden.

— Is dat waar ?

— Ik verzeker het u !

— Dat verandert de kwestie, al meen ik, dat Dutoit zich ook vergist. Waarom pakt hij dan La Ruwière niet bij de

kraag ? De jonker is meer te Aalst dan te Oudenaarde.

— Maar misschien nu niet meer...

— Luister, ik zal over die zaak aan de kommandant van Aalst schrijven en als gij gelijk hebt, dan zal La Ruwière hier niet meer ronddrentelen. Dat ver zeker ik u. Overtuigd ben ik echter niet. Het moet een schromelijke vergissing zijn.

— Maar tot mij zegdet gij wel, dat er veel edelen met Jan De Lichte samen-spennen.

— Verarmde duivels ! In elk geval, ik zal schrijven... Dus gij vergeet dit gebeurde ?

— Ja.

— Dank u ! Als gij mij eens met een bezoek wilt vereren, altijd hartelijk welkom.

Doolage maakte een buiging en verliet het stadhuis. Op de Markt keek hij snel rond. Maar zijn schone was weer al verdwenen.

— Grote God, zal ik dan nooit weten wie zij is, zij, die altijd als een engel uit de hemel verschijnt om me te beschermen ? vroeg hij zich af.

Vlug wandelde hij door de stad in de hoop haar nog te ontwaren.

Veel burgers blikten hem verbaasd aan. Hoe hadden ze het nu ? Die jonker was ten toon gesteld geweest aan de schandpaal en nu liep hij weer vrij rond.

Sommigen wilden opheldering en ze spraken hem aan.

— Laat mij met rust ! snauwde Doolage. Nu toont ge me een vriendelijk gezicht maar als uw schout tegen eigen volk onrecht pleegt, staat ge te lachen en te spotten.

En verontwaardigd wendde de jonker zich af.

Hij vond de onbekende dame niet. Wel kwam hij voorbij de woning van juffrouw Larifère. Deze zag hem door haar vensterspiegeltje en rees als verschrikt op.

Doolage bleef spottend voor het raam staan.

Juffrouw Larifère liep vlug naar de deur en die openend, zei ze schichtig :

— Stuurt de schout u ? Als gij uw belofte houdt, zult gij zeker vrij zijn... Is het daarvoor dat gij komt ?

— Ge weet, wat ik u gezegd heb ? Ik wens er alleen bij te voegen dat gij een valse en laffe feeks zijt. En nu groet !

Juffrouw Larifère gilde hysterisch, maar Doolage vervolgde zijn weg.

En weer dacht hij aan de onbekende. De schout noemde haar zijn verloofde en beweerde dat hij spoedig met die juffrouw zou trouwen.

— Zo iets monsterachtigs is onmogelijk, mompelde Doolage. Maar waarom heeft zij zo'n invloed op hem ? 't Is alles raadselachtig !

Hij begaf zich naar notaris Lentenier.

— Vrij ! riep deze verrast.

— Ja... maar ik lag op de pijnbank toen er pas redding kwam... toch nog bijtijds.

En Bernard vertelde het gebeurde, maar de notaris kon hem geen inlichtingen geven over de geheimzinnige juffrouw.

— Ik was van plan morgen zelf naar Aalst te gaan, om met die kommandant te spreken over u ! Nu zal dat niet meer nodig zijn. Maar die fielt van een schout durfde u in de folterkamer brengen ! Ja, we zitten hier met een echte schoft als hoofd van de politie... Mijd dus voortaan juffrouw Larifère, ge hebt nu gemerkt welk een giftig mens het is.

De notaris gaf de jonker nog andere raad en vooral drong hij aan, dat Bernard bijtijds naar de Wolvenburg zou terugkeren.

Doolage haalde zijn paard. De stal-knecht bezwoer, dat hij al heel de dag gezegd had, dat de schout een verkeerde te pakken had, maar Bernard maakte het gesprek kort en verliet Oudenaarde.

Toen hij aan de Kerselaarkapel kwam, ontmoerde hij.

Uit het heilgdom kwam plots de on-

bekende dame. En ze glimlachte tot hem.

Diep onder de indruk van deze ontmoeting, sprong Bernard uit het zadel.

— O, jonkvrouw, eindelijk... eindelijk ! stamelde hij.

— Gij zijt dus vrij ?

— Ja, dank aan u !

— Gij ziet, hoe gevaarlijk het is zekere vrouwen te bezoeken.

— Juffrouw Larifère ! Ge doelt op haar ? O, ze had mij in haar huis gelokt. Ik ging er met een eerlijke bedoeling heen.

— Dat begrijp ik wel...

— Ze zou mij inlichtingen geven over de bende en ik wil tegen Jan De Lichte de strijd aanbinden.

— Doe dat niet !

— 't Is mijn plicht. Ik moet het gebied van mijn kasteel althans voor al dat geweld behoeden. En dan kan ik geen onrecht verdragen.

— Dat weet ik en het eert u, maar wat vermoogt gij tegen Jan De Lichte ? Geen medewerking zult gij verkrijgen !

— Helaas, daarin hebt gij gelijk !

— Ge wekt de haat op van de roverskapitein ! En die heeft zoveel handlangers !

— Mag mij zulks van mijn plicht doen afwijken ?

— O, zorg toch om uw eigen veiligheid !

En ze zei dit op smekende toon. Dat was meer dan gewone belangstelling en haar stem trof Doolage.

— O, jonkvrouw, hernam hij, hef dat voor mij folterend geheim toch op.

— Ik weet, waar ge over begint. Ik verzoek u dringend : ga over dit onderwerp niet voort. Gij vraagt het onmogelijke !

— Maar waarom ?

— Eerbiedig mijn reden voor die zonderlinge houding.

— Ik moet dan wel, maar ge pijnigt me toch !

— Is dat dankbaarheid, jonker Doolage ?

— Mijn dankbaarheid is grenzeloos. Ze is liefde geworden.

— Liefde !

Ze herhaalde het woord en keek hem aan. Maar dan vervolgde ze, als zich beheersend :

— Naasteliefde ! Ik heb het u al gezegd, maar laat ons daarover zwijgen !

— Een vraag toch nog ! Is het waar wat de schout van Oudenaarde mij zegde, dat hij met u verloofd is ?

De dame lachte en sprak :

— Die kerel is een idioot ! Gij verwondert u natuurlijk over mijn invloed op hem. Geloof me, bij mij is daar geen liefde in het spel. De schout van Oudenaarde is een lompe en gemene vlegel. Bekommer u niet over de oorzaak van mijn invloed, maar wees gelukkig dat gij aldus voor veel ellende gespaard zijt gebleven.

— En ik zou gaarne mijn engelbehaarster willen kennen.

— Wij zouden daarover niet meer spreken, jonker. En nu iets anders. Ik heb mij in de kapel opgehouden, omdat er gevaar is verder op de weg.

— Voor u ?

— Ja... Jonker La Ruwière zwerft ginder rond.

— Die fielt ! O ! hij loert op u. Hij heeft het mij heden nog gezegd.

— Ja, ik weet het... En in zijn handen vallen is vreselijk... Moest het toch gebeuren, dan verkies ik de dood.

En uit haar kleed haalde het meisje een doosje.

— Ik ben op alles voorbereid, hernam ze. Hier is het middel.

— Vergif ? riep Bernard verschrikt uit.

— Ja... La Ruwière zal mij niet ongelukkig maken, zoals hij reeds met veel meisjes deed ! Hij is een monster. Val ik in zijn klauwen dan neem ik dit in...

En dit zei de jonkvrouw op onbeschrijflijk droevige toon, zodat Bernard er dadelijk liet op volgen :

— Gij hebt verdriet ?

— Wat is het leven ?